

lidt forskellige præmisser for, hvordan vi vurderer unionsudviklingen.

Jeg skal derfor nøjes med her ved debatten nu at koncentrere mig omkring et enkelt aspekt i DUPI-rapporten, som jeg synes er interessant, blandt mange selvfølgelig, men især interessant også ud fra en overordnet betragtning, og det er synspunktet om Danmark som et B-medlem af Den Europæiske Union.

Det er klart, at hvis man ligesom definerer et B-medlem som den, der har taget forbehold og sagt ja til, at de andre lande kan fortsætte som et A-hold, så kan man da godt sige, at Danmark er et B-medlem. Det har jeg ikke noget imod. Men jeg synes jo, at det er vigtigt også at gøre sig klart, hvorfor Danmark overhovedet fik de forbehold efter nej til Maastrichttraktaten ved folkeafstemningen i 1992. Det gjorde vi, fordi den danske befolkning jo ikke kunne tiltræde Maastrichttraktaten, og der dermed måtte udarbejdes et politisk, et nationalt kompromis, som førte til, at Danmark gav tilslutning til, at de andre lande kunne fortsætte unionsudviklingen, men at Danmark skulle stå uden for den på en række centrale områder.

Vi var nok nogle, der dengang kunne have ønsket os, at det danske nej ikke bare kom til at få betydning for Danmark isoleret set og for en ny dansk europapolitik, som det jo hed sig og hedder sig, men at det også havde fået betydning for hele traktatgrundlaget som sådan. Det fik det ikke, men at forbeholdene skulle få konsekvenser for Danmark, har jo da stået rimelig soleklart i hvert fald for Kristeligt Folkeparti siden da.

Så kan man jo altid vurdere, om det er klogt og det er godt, og om der er sket ting undervejs, som ligesom betinger, at vi revurderer vores situation, og det er jo det, som regeringen har lagt op til i diskussionen omkring det lovfor-slag, som skal føre til dansk tilslutning til det økonomiske og monetære unionssamarbejde også i den tredje fase.

Når jeg synes, at spørgsmålet her omkring A- og B-medlemskab er vigtigt ud fra et overordnet perspektiv, er det også, fordi jeg ser det i sammenhæng med, at der i forbindelse med Amsterdamtraktaten jo blev indføjet en ny bestemmelse, en fleksibilitetsbestemmelse, som gør, at man netop dér, synes jeg i hvert fald, har indbygget noget af det, som også kunne være tanken bag de danske forbehold fra 1993, nemlig at nogle lande nu med Amsterdamtraktaten i hånden godt kan sige o.k. til, at flertallet må-

ske gå videre, benytter EU's institutioner, men at man altså selv ikke er med.

Og spørgsmålet er i virkeligheden, om det ikke var den dimension, de muligheder, som Danmark skulle søge at udvikle, i øvrigt også i forbindelse med den igangværende regeringskonference, hvis det endte med det. Det ville jo – synes jeg – også give perspektiver ikke alene for Danmark, men måske også for andre lande, der fremover enten ikke vil være med eller vil have problemer med at være med fuldt ud i samarbejdet – her tænker jeg på optagelsen af nye medlemslande.

Når det gælder de fremsatte forslag til vedtagelse, skal jeg nøjes med at sige et par ord omkring det forslag til vedtagelse, som er fremsat af partier, der repræsenterer et flertal i Folketinget, af hr. Claus Larsen-Jensen, og sige, at vi altså vurderer nogle af de her ting forskelligt fra Kristelig Folkepartis side og altså også vurderer spørgsmålet om dansk tilslutning til euroen forskelligt, og derfor vil det være sådan, at Kristeligt Folkepartis folketingsgruppe vil være delt ved afstemningen omkring det forslag, som jo formentlig kommer til afstemning først.

Kim Behnke (FRI):

Da det blev besluttet i Europaudvalget at bede Dansk Udenrigspolitisk Institut om at gennemføre den udredning, vi nu ser resultatet af, havde vi ikke noget at indvende. Og det har vi ikke, fordi vi mener, at i dansk europapolitik er det nødvendigt, at der hele tiden føres en analyse ikke alene af det, der sker i Europa, men også omkring, hvordan det påvirker Danmark.

Men fordi man sætter nogle til at lave en analyse, er det ikke ensbetydende med, at man automatisk skal modtage resultatet som en åbenbaring eller som en sandhed. Og efter vores mening er rapporten fra DUPI blevet tillagt alt for megen vægt i forhold til, hvad rapporten egentlig har haft til formål. For os at se har rapporten haft til formål at beskrive et forløb, og det har rapporten sådan set gjort ganske udmærket. Der er glimrende samlinger af facts, der er en masse pædagogiske opstillinger af de politiske beslutningsprocesser i EU-systemet osv., alt sammen noget, som er godt og nyttigt for de folk, der ønsker at gøre sig kloge på, hvordan EU udvikler sig.

Og netop fordi udviklingen går hurtigt i de her år, ja, så er sådan et værk naturligvis ganske udmærket. Men dér, hvor kæden efter vores